

Α΄ Βα κεφ. 24

Δαβίδ και Σαούλ (Β΄)

Σᾶς ἀρέσει, παιδιά, νά βλέπετε πανύψηλα βουνά; Οἱ κορυφές τους, πού χάνονται μέσ στά σύννεφα καί τά χιόνια, εἶναι πανέμορφες! Εἶναι πολύ σπουδαῖοι οἱ ὄρειβάτες πού καταφέρνουν νά φτάσουν ὡς ἐκεῖ. *(Δείχνουμε κάποιες σχετικές εἰκόνες, βλ. ὀπτικοακουστικό ὑλικό).*

Σήμερα ὅμως, παιδιά, θέλω νά σᾶς δείξω τήν **ψηλότερη «κορυφή» πού ὑπάρχει**. Ποῦ βρίσκεται; **Στήν πίστη μας**. Αὐτήν ὅποιος τήν κατακτήσει εἶναι πιά σπουδαῖος καί ἀπό τούς ὄρειβάτες πού κατακτοῦν τίς χιονισμένες κορυφές μέ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους. Θέλετε νά γίνουμε σήμερα κι ἐμεῖς ὄρειβάτες; Πᾶμε, λοιπόν! Ὁδηγός μας θά εἶναι ὁ ἀγαπημένος μας Δαβίδ. Θά συνεχίσω τήν ἱστορία του καί μέσα σ' αὐτήν θά δεῖτε σέ ποιά ψηλή «κορυφή» κατόρθωσε νά ἀνεβεῖ.

Ἀγιογραφική διήγηση

Εἶδαμε ὅτι ὁ βασιλιάς Σαούλ ζήληψε τή γενναιότητα καί τή χάρη τοῦ νεαροῦ του στρατηγοῦ, τοῦ Δαβίδ, καί ζητοῦσε νά τοῦ κάνει κακό. Τό πιστό παλληκάρι τοῦ Θεοῦ κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νά φύγει

μακριά από τό παλάτι. Πῆρε, λοιπόν, τούς ἔμπιστους στρατιῶτες - φίλους του καί κρυβόταν στά βουνά. Σπίτι του καί κρεβάτι του οἱ σπηλιές. Ὅταν ὁ Σαούλ μάθαινε ποῦ ἦταν, ἔτρεχε μέ τούς δικούς του στρατιῶτες νά τόν σκοτώσει. Τότε ὁ Δαβίδ ἄλλαζε κρυψώνα. Σάν κυνηγημένο ζῶο ζοῦσε! Καί νά ἔφταιγε... Δέν ἔφταιγε καθόλου! Πόσο πολύ θά θυμώναμε ἐμεῖς στή θέση του... Κι ὅμως **ὁ Δαβίδ ὑπέμενε αὐτόν τόν διωγμό**, ἐλπίζοντας νά καταλάβει ὁ Σαούλ τό λάθος του. Θά ρωτοῦσε κανεῖς γιατί ὁ Δαβίδ δέν σκότωνε τόν Σαούλ, ἀφοῦ ἦταν πιό γενναῖος ἀπ' αὐτόν; Οὔτε πέρασε ἀπό τόν νοῦ του αὐτή ἡ σκέψη! Ὁ Δαβίδ **ἦταν ἄνθρωπος πίστες** καί ποτέ δέν θά ἔκανε κάτι ἀντίθετο ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Μιά μέρα, λοιπόν, ὁ Σαούλ μαθαίνει ὅτι ὁ Δαβίδ μέ τούς δικούς του κρύβεται σέ μιά κοντινή περιοχή. Ἀμέσως συγκεντρώνει 3.000 στρατιῶτες. Κατευθύνονται πρὸς τά κεῖ κι ἀρχίζουν νά ψάχνουν. Ψάχνουν, ψάχνουν... Οἱ ὄρες περνοῦν. Ὅλη μέρα περιπλανιοῦνται ψάχνοντας σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ. Πουθενά δέν τούς ἐντοπίζουν. Ἡ ζέστη ἀφόρητη! Ἡ κούραση μεγάλη. Ὁ Σαούλ εἶναι ἐξαντλημένος ἀπό τὴν ταλαιπωρία. Δέν ἀντέχει ἄλλο! Διατάζει νά γίνει στάση. Θέλει λίγο νά ξεκουρασεῖ. Μπαίνει μέσα σέ μιά σπηλιά. Ξαπλώνει καί κουρασμένος ὅπως ἦταν τόν παίρνει ἀμέσως ὁ ὕπνος. Οἱ στρατιῶτες του ἀπ' ἔξω τόν φυλάγουν. Ποῦ νά 'ξεραν ὅμως πῶς ὁ βασιλιάς τους κινδυνεύει ἀπό μέσα κι ὄχι ἀπ' ἔξω! Τί ἐννοῶ; **Στό βάθος αὐτῆς τῆς σπηλιᾶς ἦταν κρυμμένος ὁ Δαβίδ μέ τούς δικούς του!**

Χαρούμενοι οἱ σύντροφοι τοῦ Δαβίδ τοῦ λένε ψιθυριστά:

- Ἐπιτέλους, ἔφτασε ἡ μέρα πού ὁ Θεός παραδίδει στά χέρια σου τόν ἐχθρό σου. Μπορεῖς νά τόν κάνεις ὅ,τι θέλεις. Μπρός! Πάρε τὴν ἐκδίκησή σου! Σκότωσέ τον!

- Ὅχι, ὄχι! λέει ὁ Δαβίδ, σέ καμιά περίπτωση δέν θά τό κάνω αὐτό σὺν βασιλιά μου.

Οἱ σύντροφοί του μένουν ἄφωνοι. Δέν πιστεύουν σ' αὐτιά τους.

Ἦξεραν πόσο καλός, πόσο σπουδαῖος, πόσο ταπεινός εἶναι ὁ ἀρχηγός τους, ἀλλά τώρα τόν θαύμασαν ἀκόμη περισσότερο. **Κατάλαβαν ὅτι πράγματι ἦταν ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ.**

Τί ἔκανε, λοιπόν, ὁ Δαβίδ; Πατώντας σίς μύτες, πλησιάζει τόν κοιμισμένο Σαούλ, σκύβει μέ προσοχή πάνω του, **κόβει σιγά-σιγά ἓνα κομματάκι ἀπό τόν χιτώνα του**, ἀπό τό ροῦχο του δηλαδή, καί ἀποτραβιέται πάλι στό βάθος τῆς σπηλιᾶς.

Ὅταν ὁ Σαούλ ξύπνησε, χωρίς νά προσέξει τό κομμάτι πού ἔλειπε, βγῆκε ἀνυποψίαστος ἀπό τή σπηλιά. Κατέβηκε πρὸς τά κάτω καί ἔδωσε διαταγή νά ξεκινήσουν. Ἐκείνη τή στιγμή ἀκούγεται πίσω του δυνατή ἢ φωνή τοῦ Δαβίδ:

- Κύριε, βασιλιά μου!

Στρέφει τό βλέμμα του ὁ Σαούλ καί βλέπει τόν Δαβίδ νά τόν προσκυνᾷ μέ σεβασμό:

- Κύριέ μου, γιατί ἀκοῦς ἐκείνους πού λένε ὅτι ζητῶ νά σέ σκοτώσω; Νά, σήμερα τό εἶδες μόνος σου. Ὁ Θεός σέ παρέδωσε στά χέρια μου μέσα στή σπηλιά, ἀλλά δέν θέλησα νά σέ φονεύσω. Δές, ἓνα κομμάτι ἀπό τά ροῦχα σου! Τό ἔκοψα τήν ὥρα πού κοιμόσουν.

Ὁ Σαούλ κοιτᾷ μιά τό κομμάτι ἀπό τό ροῦχο του, μιά τή σχισμένη ἄκρη τοῦ χιτώνα του.

- Δαβίδ, παιδί μου, τοῦ λέει μέ δάκρυα στά μάτια, πόσο καλύτερος εἶσαι ἀπό μένα! Ἐγώ ζητοῦσα τό κακό σου, μά **ἐσύ μέ συγχώρεσες καί μοῦ ἔδειξες ἀγάπη**. Νά ξέρεις ὅτι ὁ Θεός θά σοῦ τό ἀνταποδώσει. Ἐσύ θά γίνεις μιά μέρα ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ.

Αὐτά εἶπε ὁ Σαούλ κι ἔφυγε μαζί μέ τούς ἄνδρες του, θαυμάζοντας μιά ἀκόμη νίκη τοῦ Δαβίδ. **Μία νίκη πού ἦταν ἀνώτερη ἀπό ὅλες τίς ἄλλες νίκες πού πετύχαινε στόν πόλεμο.**

Ἡ συγχωρητικότητα

Μ' αὐτή τή νίκη, παιδιά, ὁ Δαβίδ εἶχε ἀνεβεῖ στήν πιά ψηλή «κορυφή» τῆς πίστες μας. Μήπως καταλάβατε ποιά εἶναι αὐτή ἡ «κορυφή»;... Ἡ συγχώρεση.

Τί σημαίνει «συγχωρῶ»; ... Ἐνῶ μοῦ κάνουν κακό, ἐγώ δέν ἀνταποδίδω οὔτε κρατῶ κακία, ἀλλά δείχνω ἀγάπη. Μπορεῖτε νά μοῦ πεῖτε παραδείγματα ἀπό τή ζωή σας στό σχολεῖο, στό σπίτι ἢ ἀλλοῦ;

✿ Στό σχολεῖο μία συμμαθήτριά μου δέν θέλει νά μέ παίξει. Ἄν δέν κρατήσω μέσα μου κακία, ἄν τῆς μιλήσω μέ ἀγάπη, τότε τή συγχωρῶ, συμπεριφέρομαι σάν πραγματικό παιδί τοῦ Θεοῦ.

✿ Στό σπίτι ὁ ἀδελφός μου μέ χτύπησε. Θά ἀνταποδώσω καί θά τόν χτυπήσω κι ἐγώ; Ὁχι. Δείχνω ἀγάπη, τόν συγχωρῶ καί προσπαθῶ νά τοῦ συμπεριφέρομαι μέ καλοσύνη. Ἴσως ἔτσι μπορέσω νά τόν βοηθήσω νά διορθωθεῖ.

Ἡ καρδιά μας εἶναι πλασμένη γιά νά ἀγαπᾷ.

Ἄς μὴν κρατοῦμε κακία, γιά νά ἴμαστε τοῦ Θεοῦ παιδιά!

Ξέρω πώς δέν εἶναι εὐκόλο νά συγχωροῦμε. Ὅποιος ἀγαπᾷ καί συγχωρεῖ, αὐτός εἶναι μεγάλος νικητής! Ἄς ζητοῦμε τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί ἄς προσπαθοῦμε! Καί ὁ καλός Θεός σίγουρα θά μᾶς βοηθήσει.

Ἐμπρός, λοιπόν, γιά τήν πιά ψηλή κορυφή, τή συγχώρεση! Ὁδηγός μας θά εἶναι ὁ Δαβίδ πού συγχώρεσε τόν Σαούλ, ἀλλά προπαντός ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μας, πού συγχώρεσε ποιούς; Αὐτούς πού τόν σταύρωσαν! Ἐπάνω στόν σταυρό προσευχήθηκε στόν Θεό Πατέρα γιά τούς σταυρωτές του μ' αὐτά τά λόγια: «Πατέρα, συγχώρεσέ τους, δέν ξέρουν τί κάνουν». Ἄν θέλουμε, λοιπόν, νά εἴμαστε κι ἐμεῖς ἀληθινά παιδιά τοῦ Χριστοῦ, τότε ἄς συγχωροῦμε ὅσους μᾶς λυποῦνε!

Σάν αγαπᾶς
καί συγχωρεῖς,
μέ σιγουριά θά ἀνεβείς
στήν κορυφή τῆς ἄρετῆς.

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Εἰκόνες μέ βουνά καί ὄρειβάτες.
2. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
3. Ζωγραφιά.
4. Κρυπτόλεξο: «Ὁ μικρός ὄρειβάτης».
5. Παιχνίδι μέ προβολή: «Φτάνω στήν κορυφή».